

SMRT TÁTY

PETR BLINKA

Smrt táty

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Petr Blinka

Smrt táty – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

SMRT TÁTY

PETR BLINKA

● ■ pointa

ISBN v tištěné verzi 978-80-267-5253-0

ISBN e-knihy 978-80-267-5476-3 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-5477-0 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-5473-2 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

OBSAH

TÝDEN PŘED SMRTÍ	7
SEN	9
U RODIČŮ	12
CESTA.....	16
ŽIVOT A SMRT	21
NAROZENÍ	24
DRUHÝ SVĚT.....	25
TATÍNKŮV TÁTA.....	27
DRUHÝ SVĚT.....	28
VÝLETY	31
DRUHÝ SVĚT.....	33
TAŤKA V MLÁDÍ	35
DRUHÝ SVĚT.....	37
V ŠEDESÁTÉM OSMÉM	39
DRUHÝ SVĚT.....	40
TAŤKA VZPOMÍNÁ.....	41
DRUHÝ SVĚT.....	44
ÚVAHA	46
JAKÝ BYL MŮJ TAŤKA.....	50
JÁ, HODNĚ MALÝ.....	52
JÁ, MALÝ.....	54
JÁ, V DOSPĚLOSTI.....	59
LOV	61
V BUDOUCNOSTI.....	62
DRUHÝ SVĚT.....	64
JISTOTA.....	67
PODĚKOVÁNÍ	69
DOSLOV.....	71

TÝDEN PŘED SMRTÍ

U RODIČŮ, PROSINEC 2022

„Ahoj taťko, přinesl jsem ti pivo!“ povídám, když vstupuji do obýváku. Taťka sedí na gauči, sluchátka má na uších a dívá se na televizi. Pohlédne na mě a sundá si je.

„Ahoj Petře, jsem rád, že jsi přijel,“ odpoví s úsměvem.

Jdu k němu. Snaží se si stoupnout, ale moc mu to nejde. „Nemusíš vstávat, to je dobré,“ říkám mu.

„Ale prosím tě...,“ odpoví, vstane a podáváme si ruce. Já ho navíc pohladím po kostnatých zádech. Cítím lítost nad stavem jeho těla, ale nedávám to znát.

„Jak se máš?“ ptám se.

„Tak, tak..., všelijak,“ ukazuje rukou, usmívá se a pak si opatrně sedne zpět na gauč.

„Na co se díváš?“ opět se ptám.

„Ále..., na detektivku,“ odpoví a zrak nasměruje na televizi.

„Dáš si pivo?“ nabízím mu a čekám, že se opět usměje.

„Později...“

Dívám se na něho a pozoruji, jaké změny prodělal od mé minulé návštěvy. Vrásky se prohloubily, tělo povadlo a pohublo. Tam, kde kdysi bývaly vlasy, je vidět kůže s obrysy lebky. Když jsem ho pohladil po zádech, nemohl jsem si nepovšimnout vyčnívajících kostí. Jinak na jeho věk osmdesáti tří let mu to myslí dobře. Žádný třes, ale spíš klid a zpomalené pohyby.

Jedna z nejtěžších věcí je vymyslet, na co se ho teď zeptat. Hovoříme spolu o programech v televizi, co nového doma a ve

vesnici. Nejraději však poslouchám vzpomínky z jeho dětství. Jsou to historky, které jsem slyšel mnohokrát, ale sem tam se vyskytne střípek – detail, který dokreslí celkovou situaci vyprávění. Představuji si, jaká dobrodružství prožíval, když byl mladý. Z jeho příběhů si skládám mozaiku světa, ve kterém žil. Od doby, kdy u něho propukla rakovina, mám obavy, že žádné příště už nemusí být. Kdykoliv se loučím a odjíždím, jsem smutný. Došlo mi, že pomíjivost života je všude kolem nás, a nejenom u lidí starých, ale i mladších, protože nikdy nevím, jaký osud čeká člověka, kterého znám. Až když člověk onemocní, uvědomí si cenu zdraví. Když člověk žije se smrtí, uvědomí si cenu života. Nejsme nesmrtelní, a proto bychom se podle toho měli chovat.

„Ahoj maminko,“ radostně zvolám a objímám ji, když vchází do obývacího pokoje. I na ní se podepisuje stárání. Vitálně je na tom však lépe než můj tatka. Dělá si čaj a snažím se mým rodičům, i sestře, která s nimi žije, zpříjemnit chvíle své návštěvy. Jsem jí vděčný za to, že s nimi žije a stará se o ně. Čas utíká a moje návštěva končí.

Obejmu sestru, která mi zabalí trochu jídla domů. Obejmu maminku a dávám jí pusku. Pak přistupuji k tatkově, který vstává z gauče na své vratké nohy.

„Ahoj tatko a měj se dobře,“ volám na něho při loučení, když si s ním třepu rukou, a hladím ho po zádech.

„Ahoj Petře a zase přijed!“ odpovídá a sedá si zpět na gauč.

Pro mě to byla jeho poslední slova.

SEN

DEN PŘED SMRTÍ

Tatka se pomaličku probudil a rozhlédl se. Místnost, ve které byl, nepoznával. Dřevěná postel, která nepříjemně vrzala, malíčký stolek se zhaslou svící a popelníkem. Ve stěně kulaté okno, kterým pronikal kužel světla a odhaloval poletující částčky prachu.

Odkryl ze sebe hrubou deku a posadil se na kraj postele. Podíval se na své holé nohy. Hledal papuče, ale žádné nenašel. Pravou rukou si sáhnul na hlavu a prsty zajel do hustých vlasů. Motala se mu hlava, ale nevěděl z čeho. Opět se rozhlédl kolem sebe. Snažil se zaměřit pozornost na detaily místnosti, ale nešlo mu to. Postavil se na nohy a ustlal. Až teď si uvědomil, že motání hlavy a lehká ztráta rovnováhy není způsobena jeho zdravotním stavem, ale tím, že se nachází v podpalubí. Zasmál se a protáhl tělo ke stropu. Zhluboka se nadechl a vnímal vůni dřeva. Cítil se zdravý, silný a vitální. Necítil žádnou bolest, a tak se ještě předklonil a dlaně položil rukou na zem, aniž pokrčil kolena. Narovnal si záda, zasmál se a pohlédl na dveře kajuty. Co se za nimi skrývá, pomyslel si a jeho zvědavost ho donutila dveře otevřít a projít jimi. Po pár schodech vzhůru se ocitl na palubě.

Na dřevěné lavici pokryté kůží seděl člověk v pruhovaném triku a v ruce držel kormidlo.

„Dobrý den vespolek!“ pozdravil tatka.

„Dobrý den,“ odpověděl námořník.

„Dobrrrrý den,“ uslyšel taťka za zády. Leknutím sebou trhl a ohlédl se. Na tyčce vedle plachty seděl velký papoušek a díval se na něho. Taťka se rozesmál a dal ruce v bok. „Tak tys nám tady chyběl! Mluvicí papoušek!“ nepřestával se smát taťka.

Rozhlédl se. Všude, kam až oko dohlédlo, bylo moře. Vlny houपालy lodí a vítr napínal sněhově bílou plachtu, čnící do čisté tyrkysové oblohy.

„A kam vlastně plujeme?“ zeptal se taťka.

„Kam budeš chtít! Je to tvá loď a já jsem ve tvých službách,“ odpověděl námořník u kormidla.

„Tak třeba támhle,“ zasmál se taťka a ukázal prstem do dálí, směrem k zapadajícímu slunci.

„Dobrá volba,“ pochválil ho námořník v pruhovaném triku a otočil kormidlo tím směrem. Taťka se prošel po palubě a zadíval se do vody. Pod hladinou uviděl delfíny. Střídavě se vynořovali, aby se nadechli vzduchu, a záhy poté se ponořili do tajemství hlubin moře. Radost a volnost z jejich života byla nakažlivá. Veselý doprovod při plavbě do neznáma, pomyslel si taťka a šel k námořníkovi. Sedl si vedle něho a díval se, jak řídí loď.

„A to jsem nevěděl, že mám takovou krásnou loď!“ řekl námořníkovi.

„Už je to tak. Vždycky jsi mluvil o tom, že bys chtěl plout někam hodně daleko, a tak sis koupil tuhle loď. Proto můžeme vyrazit, kam si jen budeš přát...! Chceš zkusit kormidlovat?“ zeptal se s úsměvem námořník.

„Budu velmi rád, že si zkusím řídit svoji loď!“ pronesl se smíchem a nadšením taťka, vstal a ujal se kormidla. Zapadající slunce ho příjemně hřálo do tváře a vánek mu čechrал vlasы. Námořník s úsměvem pozoroval, s jakou chutí se chopil řízení lodi.

„Ale nějaký cíl bychom mít měli!“ zapřemýšlel taťka.

„A kdo říká, že nemáme! Vždyť i cesta je cíl!“ odpověděl nadšeně námořník.

„To je pravda, ale chtěl jsem se ještě zeptat..., odkud vlastně jste?“

„Já jsem odevšad. Jsem cestovatel a dobrodruh. Říkají mi průvodce nebo také převozník,“ odpověděl.

„A já si myslel, že jste kormidelník!“ zasmál se taťka.

Námořník vstal, přišel blíž a upřeně se na něho zadíval. V jeho černých hlubokých očích uviděl věčnost bytí smíchanou s láskou, pokorou a nekonečným světlem vesmíru, proudící jako vlákna pavučin obklopující každou bytost. Taťka pochopil, že jeho návštěva na Zemi pomalu končí a to, co teď prožívá, je více než jen sen.

„Už přichází čas, Pavle. Brzy odejdeš do jiného světa,“ řekl mu námořník.

„Pojďme hned! Proč to oddalovat...,“ navrhl taťka a trochu se zachvěl strachem z neznáma.

„Nemusíš se ničeho bát, Pavle. Bude to jen lehké cuknutí, jako když se rozjíždělo tvé první auto, které sis koupil,“ usmál se námořník.

„Takže kdy půjdeme?“ zeptal se taťka.

„Až zítra, Pavle, až zítra. Teď si užij svůj výlet. Své poslední dobrodružství na cestě životem zde, na této zemi, v tomto světě a v těle Pavla,“ řekl námořník a vzal si do rukou kormidlo. Taťka se protáhl a pocítil smutek. Došel na před lodi, lehl si na ni a zadíval se na delfíny, kteří si vesele poskakovali ve vlnách.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Smrt táty***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.